

๑.003114

"การศึกษาเปรียบเทียบพื้นฐานอารมณ์ของเด็กก่อนวัยเรียน"
ตามลักษณะปัจจัยด้านเศรษฐกิจสังคมและการเลี้ยงดู"

นางสาวรัตมา สุขวัฒนานันท์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคำหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาพยาบาลศาสตร์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

พ.ศ.2530

ISBN 974-586-286-8

๘ สงวนลิขสิทธิ์

ได้รับทุนอุดหนุนวิจัยจาก China Medical Broad of New York, Inc.

อภิสิทธิ์นาการ

จาก

Copyright © สำนักวิทยบริการฯ มหาวิทยาลัยมหิดล

ชื่อวิทยานิพนธ์	การศึกษาเปรียบเทียบพื้นฐานอารมณ์ของเด็กก่อนวัยเรียน
ชื่อนักศึกษา	ตามลักษณะปัจจัยด้านเศรษฐกิจสังคมและการเลี้ยงดู
ปริญญา	นางสาววรรตมา สุขวัฒนานันท์
สาขาวิชาเฉพาะ	วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (พยาบาลศาสตร์)
สถาบัน	การพยาบาลแม่และเด็ก
กรรมการผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์	คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทัศนีย์ บุญทอง
	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรศรี ศรีอัญญาพร
	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์อัมพล สุอำพัน
วันเดือนปี	27 ตุลาคม 2530

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจเพื่อศึกษาเปรียบเทียบพื้นฐานอารมณ์ของเด็กก่อนวัยเรียน จำแนกตามลักษณะปัจจัยด้านเศรษฐกิจสังคม และการเลี้ยงดู กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กก่อนวัยเรียนอายุ 3-6 ปี ในศูนย์เลี้ยงเด็กกลางวันคืนแห่งแรกของสมาคมวาย คัมบลิว ซี เอ และสถานเลี้ยงเด็กกลางวัน ศูนย์บริการสาธารณสุข 19 วงศ์สว่าง แห่งละ 50 คน รวมจำนวน 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวเกี่ยวกับปัจจัยด้านเศรษฐกิจสังคม และการเลี้ยงดู และแบบสอบถามวัดพื้นฐานอารมณ์ ซึ่งผู้วิจัยประยุกต์จากแบบวัดพื้นฐานอารมณ์สำหรับเด็กอายุ 3-7 ปีของ โทมัส เชสส์ และ คอรัน ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้และนำไปทดลองใช้ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.989 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าร้อยละ และทดสอบสมมติฐานด้วย t-test และ ANOVA โดยใช้โปรแกรม SPSS

ผลการศึกษาพบว่า เด็กก่อนวัยเรียนที่มีปัจจัยเศรษฐกิจสังคมและการเลี้ยงดูต่างกันมีลักษณะพื้นฐานอารมณ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) กล่าวคือ เด็กก่อนวัยเรียนที่มารดาทำงานนอกร้าน มีลักษณะพื้นฐานอารมณ์ด้านความสม่ำเสมอมากกว่าเด็กที่มารดาทำงานในบ้าน เด็กก่อนวัยเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาต่ำ มีลักษณะ

พื้นฐานอารมณ์ด้านความคงที่ของช่วงความสนใจมากกว่าเด็กก่อนวัยเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษาปานกลาง เด็กก่อนวัยเรียนที่ครอบครัวมีรายได้ต่ำ มีลักษณะพื้นฐานอารมณ์ด้านระดับความทนไ้สูงกว่าเด็กกลุ่มที่ครอบครัวมีรายได้ปานกลาง และเด็กก่อนวัยเรียนที่ครอบครัวมีรายได้ต่ำ มีลักษณะพื้นฐานอารมณ์ด้านความรุนแรงของการตอบสนองมากกว่าเด็กกลุ่มที่ครอบครัวมีรายได้สูง เด็กก่อนวัยเรียนที่อยู่ในครอบครัวขยายมีลักษณะพื้นฐานอารมณ์ด้านความคงที่ของช่วงความสนใจมากกว่าเด็กกลุ่มที่อยู่ในครอบครัวเดี่ยวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) เด็กก่อนวัยเรียนที่ครอบครัวมีสมาชิกจำนวนมาก มีลักษณะพื้นฐานอารมณ์ด้านการปรับตัวดีกว่าเด็กกลุ่มที่ครอบครัวมีสมาชิกจำนวนปานกลาง เด็กก่อนวัยเรียนที่มีลักษณะการให้นมทุกครั้งทีร้อง มีลักษณะพื้นฐานอารมณ์ด้านความวอกแวกสูงกว่าเด็กกลุ่มที่ได้รับนมตามกำหนดเวลา เด็กก่อนวัยเรียนที่มีมารดาเป็นผู้เลี้ยงดู มีลักษณะพื้นฐานอารมณ์ด้านความสามารถในการปรับตัวไ้ดีกว่าเด็กกลุ่มที่ญาติเป็นผู้เลี้ยงดู เด็กก่อนวัยเรียนที่มารดา มีระยะเวลาอยู่กับบุตรปานกลางมีลักษณะพื้นฐานอารมณ์ด้านระดับความทนไ้สูงกว่าเด็กในกลุ่มที่มารดา มีระยะเวลาอยู่กับบุตรมาก และเด็กก่อนวัยเรียนที่มารดา มีระยะเวลาอยู่กับบุตรมาก มีลักษณะพื้นฐานอารมณ์ด้านความวอกแวกมากกว่าเด็กกลุ่มที่มารดา มีระยะเวลาอยู่กับบุตรน้อย ส่วนเด็กก่อนวัยเรียนที่ได้รับการเลี้ยงดูด้วยวิธีการให้นมแตกต่างกัน มีลักษณะพื้นฐานอารมณ์ทั้ง 9 ด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

The findings showed significant difference ($p < .05$) of socio-economic background and up-bringing pattern and the mean score of the temperament dimensions in six categories. i.e., rhythmicity, adaptability, threshold of responsiveness, intensity of reaction distractability and attention span & persistence. The preschool children whose mothers worked outside home showed higher rhythmicity than those whose mother stayed at home ($p < .05$). The preschool children of mothers with low level education demonstrated longer attention span & persistence than those of mothers with middle level education ($p < .05$). Preschool children in low economic family ($p < .05$). Again, preschool children in low economic family revealed higher intensity of reaction than those in high economic family ($p < .05$). Span & persistence of attention was longer among children in extended family than in nuclear family ($p < .01$). The children in large size family showed better adaptability than those in medium size ($p < .05$). Preschool children who had been fed every time they cried showed higher distractability than those who had been fed following the time-table. Preschool children whose care-takers were mother were likely to have better adaptability than the ones whose care-takers were kins. Children whose mother spent longer daily period of time with them had lower threshold of responsiveness than those of medium period. Again, children whose mother spent longer daily period of time with them had higher distractability than those of short period. The type of feeding revealed no effect on temperament.